

**ЧОРНОМОРСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
ІМЕНІ ПЕТРА МОГИЛИ
ІНСТИТУТ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ
Кафедра публічного управління та адміністрування**

ПАДАЛКА АНДРІЙ ВІКТОРОВИЧ

**ПУБЛІЧНЕ УПРАВЛІННЯ В ІЗРАЇЛІ ТА УКРАЇНІ: КОМПАРАТИВНИЙ
АНАЛІЗ**

Спеціальність: 281 Публічне управління та адміністрування

АВТОРЕФЕРАТ

магістерської роботи на здобуття наукового ступеня
магістра публічного управління

ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА РОБОТИ

Актуальність дослідження. На початок XXI ст. держава Ізраїль є країною, яка грає важливу роль в західній частині Азії, тому вона є цікавою для багатьох вчених та дослідників через свою непросту історію створення та її сучасну роль в Азії та світі. Сьогодні, велика кількість вчених опікується дослідженням Близького Сходу, оскільки цей регіон є важливим, бурхливим та не спокійним. Ізраїль є однією з держав Близького Сходу, якій вдається залишатися стабільною, сильною та розвинутою країною. За свої сімдесят років незалежності, Ізраїль дав зрозуміти усьому світові, що держава може відстоювати свої національні інтереси та навіть знаходитися у стані війни з сімома країнами одночасно, ще й при цьому розвивати свою економіку власноруч.

Географічно Ізраїль межує на півночі з Ліваном, на сході з Сирією і Йорданією, на півдні з Єгиптом, на сході та південному заході – з палестинськими територіями, що дає змогу аналізувати відносини країн, які намагаються бути лідерами близькосхідного регіону.

Зовнішня та внутрішня політика Ізраїлю є головними елементами у виконанні стратегічної мети країни. Основне завдання політичної еліти Ізраїлю є всебічний розвиток країни, реформування та створення нових державних структур, які б сприяли покращенню життя населення, подолання дипломатичної ізоляції, прагнення визнання з боку інших країн, встановити дружні відносини з якомога більшою частиною держав світу для економічного, політичного, соціального та культурного розвитку. Станом на 2020 рік, держава Ізраїль має встановлені дипломатичні відносини з 160 країнами світу, а також має 101 розгорнуту дипломатичну місію, що характеризують Ізраїль, як країну, яка прагне розвивати свої відносини з усіма акторами на міжнародній арені. Як і багато інших країн, Ізраїль у своїй історії практикував та здійснював відкриту і таємну дипломатію задля досягнення своїх основних національних інтересів та цілей, тому я вважаю, що така послідовна та розумна політика Кнесету, а саме реформування державних, наукових, військових, високотехнологічних галузей, а також створення сприятливих умов для нових алій, надання правової, фінансової, соціальної допомоги євреям, які проживають в Ізраїлі та закордоном, забезпечує державі Ізраїль входження у топ 15 розвинутих країн світу й бути найрозвинутішою країною близькосхідного регіону.

Щодо України, то це – одна з найвеличніших країн Європи, як територіально так і культурно, яка знаходиться на перехресті важливих транспортних шляхів між державами і континентами. Вона розташована в Східній та частково в Центральній частині Європи, у південно-західній частині Східноєвропейської рівнини, держава право-наступниця Української Радянської Соціалістичної Республіки. Межує з Білорусією, Польщею,

Словаччиною, Угорщиною, Румунією і Молдовою, Росією, омивається Чорним і Азовським морями.

Після розпаду СРСР, Україна розпочала свій шлях, як незалежна, суверенна європейська країна. Протягом двадцяти восьми років незалежності, Україна була майже єдиною державою на пост-радянському просторі, яка всіма шляхами намагалась йти до рівня європейських стандартів. Вона всебічно розвивалась у політичних, економічних напрямках, змінювалась конституційно і все це задля покращення рівня життя українців, але ніхто не розумів, який цей шлях буде важкий і тернистий. Починаючи з квітня 2014 року, розпочалась російсько-українська війна, яка не закінчилась до сьогодні. Ця брудна агресія проти України розпочалась з окупації росіянами АР Крим та захоплення частини Донецької та Луганської області. Беручи до уваги, той факт, що Україна знаходиться у стані війни, має серйозні проблеми з корумпованістю влади, український уряд так чи інакше залежить від «деяких» олігархів та неможливо не сказати про страшну українську бюрократичну машину, все ж таки досить цікаво спостерігати за розвитком відносин влади з народом. Особливо в той момент, коли в Україні до влади прийшли нові сили, які оголосили про повне оновлення «еліти» та взяття курсу на нові європейські реформи, які стосуватимуться всіх відомств.

Аналізуючи події в Україні та Ізраїлі, можна зазначити, що країни схожі за своїм цивілізаційним вибором та боротьбою за існування. Український уряд, як і ізраїльський, вважає головним завданням країни створити сприятливі умови для всебічного розвитку соціальних, економічних, політичних аспектів, дотримання прав і свобод людини. Саме тому, велика увага приділяється розвитку та реформуванню публічного управління як в Україні, так і в Ізраїлі. Оскільки лише діяльність державних органів виконавчої влади, можуть організувати виконання законів і нормативно-правових актів, здійснити адекватне розпорядження ресурсами загальнодержавної власності, з метою комплексного соціально-економічного розвитку, а також забезпечити реалізацію державної політики у відповідних сферах життя.

Об'єктом дослідження є публічне управління.

Предмет дослідження – публічне управління в Ізраїлі та Україні з середини ХХ – початку ХХІ ст. (1948-2020 рр.).

Мета роботи полягає у дослідженні та висвітленні феномену публічне управління та його розвиток в Україні й Ізраїлі.

Для досягнення мети, автор сформулював такі **завдання**:

– визначити понятійно-категоріальний апарат дослідження, зокрема особливості терміну «публічне управління»;

- проаналізувати принципи та підходи у дослідженні розвитку та становленню публічного управління в Ізраїлі та Україні, а також проаналізувати джерельну базу дослідження;
- сформулювати методологію дослідження публічного управління в Ізраїлі та Україні;
- надати характеристику компаративному аналізу публічного управління в Ізраїлі та Україні;
- охарактеризувати сучасний стан розвитку публічного управління.

Методологія та методи дослідження роботи зумовлені вибором об'єкту і предмету дослідження, метою і поставленими у вступі завданнями.

Основними елементами проведеного дослідження стали історичні, об'єктивні та багатофакторні принципи.

1. За допомогою *принципу об'єктивізму* авторові вдалося неупереджено шукати обробляти й інформації та робити відповідно до проаналізованого матеріалу неупереджені висновки;
2. використання *принципу історизму* дає можливість простежити розвиток публічного управління в Ізраїлі та Україні протягом XX – XXI ст.;
3. застосування *принципу багатофакторності* допомагає зібрати усі чинники та фактори, які посприяли на хід розвитку публічного управління в Ізраїлі та Україні.

Основними методами дослідження є:

- *метод аналізу та синтезу* дозволяє проаналізувати всі сторони публічного управління та пов'язувати їх воедино;
- *системний метод* дозволяє віднайти місце Ізраїлю та України в системі міжнародних та регіональних відносин;
- *порівняльно-історичний метод* дозволяє вивчити та порівняти різні державні моделі управління двох країн, зробити з цього висновки і використовувати ці проаналізовані надбання у майбутньому для встановлення державних пріоритетів;
- *метод конкретизації* дозволяє краще опанувати конкретною інформацією щодо встановлення Кнесетом та Верховною Радою стратегічної мети країни;
- *проблемно-хронологічний метод* допоміг послідовно розглянути різні аспекти проблеми.

Наявна джерельна база, ретельно опрацьована й систематизована література, застосування для їх аналізу широкого спектру методів дослідження, дозволяють достатньою мірою розв'язати поставлені у магістерській роботі завдання.

Наукова новизна визначається актуальністю досліджуваної проблеми і полягає у тому, що у рамках проведеного наукового дослідження:

- отримала подальшої систематизації історіографія публічного управління та джерельна база дослідження;
- визначено понятійно-категоріальний апарат дослідження;
- проаналізовано принципи та підходи у дослідженні публічного управління в Ізраїлі та Україні;
- здійснено комплексне дослідження причин становлення й розвитку публічного управління;
- визначено основні зовнішньополітичні завдання Ізраїлю та України у ХХ-ХХІ ст;
- наведена порівняльна характеристика публічного управління в Ізраїлі та Україні;
- здійснено комплексний аналіз сучасного стану публічного управління в Ізраїлі та Україні.

Практичне значення полягає в тому, що роботу написано в наукових та навчальних цілях. Дана робота може бути використана як основа для подальшого дослідження публічного управління в Ізраїлі та Україні. Матеріали даної праці можуть бути використані для підготовки до курсів «Публічне управління», «Державна служба», «Зовнішня політика держав Близького Сходу», «Історія Близькосхідного регіону», «Історія України», та відповідно написання з цієї теми наукових робіт, статей та тез.

Структура роботи. Загальний обсяг магістерської роботи – 107 сторінок, з них 94 сторінки становлять основний текст. Робота складається зі вступу, трьох розділів, шістьох підрозділів, висновків, списку використаних джерел та літератури (українською, російською та англійською мовами). Магістерська робота містить 1 таблицю та 2 додатки.

ОСНОВНИЙ ЗМІСТ РОБОТИ

У **вступі** обґрунтовано актуальність і рівень розробленості обраної теми; визначено мету й основні завдання, об'єкт, предмет та методи дослідження; описано наукову новизну; встановлено практичне значення одержаних результатів магістерської роботи; зазначено структуру та обсяги роботи.

У **першому розділі** “*Теоретичні основи дослідження*” окреслено загальні аспекти дослідження розвитку публічного управління в Ізраїлі та Україні.

Підрозділ 1.1. «Теоретико методологічні засади дослідження» визначено що, задля дослідження компаративного аналізу публічного управління в Ізраїлі та Україні, автор використав як загальні, так і конкретно наукові принципи та підходи. Встановлено, що дана робота виконана на основі історичного, інформаційного, хронологічного, компаративного, інституційного та системного підходу з використанням принципів об'єктивності, багатофакторності, а також термінологічного й системного принципу та принципу сходження від абстрактного до конкретного.

У своїй роботі автор зазначив, що ПУ – це діяльність державних органів виконавчої влади, яка полягає в організації виконання законів і нормативно-правових актів, здійсненні розпорядження ресурсами загальнодержавної власності, з метою комплексного соціально-економічного розвитку, а також забезпечення реалізації державної політики у відповідних сферах життя.

Головною метою публічного управління є створення найбільш сприятливих умов для функціонування виконавчої влади, що відповідає інтересам громадян, суспільства та держави.

У підрозділ 1.2. «Стан наукової розробки проблеми та джерельна база дослідження» окреслено основну джерельну базу магістерської роботи. Встановлено, що використану літературу за територіальним критерієм автор класифікував таким чином: роботи російських, ізраїльських та українських авторів, а також англомовних науковців. З'ясовано, що переважна більшість літератури представлена англомовними та українськими дослідженнями, що зумовлено підвищеним інтересом з їх боку до обраної тематики.

У другому розділі «Особливості реалізації публічного управління крізь призму української та ізраїльської моделей» проаналізовано окремі аспекти формування публічного управління в Україні та Ізраїлі, та визначені основні проблеми ПУ. Автор звертає увагу на те, що Ізраїль та Україна є винятковими країнами у світі сучасних територіальних держав. Вони тісно пов'язані між собою, сутністю з політичними характеристиками, та не обмеженою певною територією.

У підрозділі 2.1. «Інституційні механізми та інструменти державного управління» охарактеризовано основні проблеми, які притаманні для публічного управління в Ізраїлі й Україні, а саме:

- Надмірна централізація державної влади;
- Кланово-олігархічні зв'язки представників державної влади;
- Корумпованість державних службовців (на всіх рівнях);
- Розвинута бюрократична машина;

- Неадаптована адміністративна структура до сучасних демократичних принципів;

- Застій державної влади.

Підсумовано, що оновлення та впровадження нових реформ у сфері публічного управління, як в Ізраїлі так і в Україні, допоможе подолати негативні чинники, які буксують розвиток відносини на рівні держава-громадянин.

У підрозділі 2.2. «Структурні елементи та функціональні аспекти місцевого самоврядування в системі публічної влади» виявлено та обґрунтовано, що Ізраїль та Україна є винятковими країнами у світі сучасних територіальних держав. Вони тісно пов'язані між собою, сутністю з політичними характеристиками, та не обмеженою певною територією.

Після революції гідності в Україні розпочався новий етап розвитку публічного управління. Це обумовлено обранням країною курс на євроінтеграцію та бажанням громадян України жити за європейськими стандартами та нормами. На сьогоднішній день, ми маємо багато проблем у сфері реформування даного питання. Це характеризується корупційність чиновників, бюрократизацією державного апарату, війною на сході країни та іншими чинниками. Але неможливо не зазначити, що досить багато кроків вперед було зроблено нашою країною протягом останніх п'яти років у напрямку реформування публічного управління. Ми можемо задати питання які конкретні результати зусиль із реформи вже помітні? Перш за все, рейтинг України за низкою показників вказує на певний прогрес у цій ключовій реформі. Він підняв 34 бали до позиції 65 у сфері прозорості урядової політики в Індексі глобальної конкурентоспроможності 2018 року Всесвітнього економічного форуму. Крім того, він покращив свою позицію на 23 бали до 31-го місця в Індексі відкритих даних.

Міністерства проходять реструктуризацію, при цьому в їх роботу включені відповідні процедури аналізу та урядової політики. Десять пілотних міністерств та Секретаріат Кабінету Міністрів запровадили нові структури апарату.

Що стосується Ізраїлю, то сьогодні, публічне управління в Ерец-Ізраель нагадує більш широку політичну культуру країни. Хоча існує багато правил і бюрократичних інститутів, призначених обмежити вплив політики, політичні міркування часто лежать під поверхнею багатьох дій міністерства. Незважаючи на помітні досягнення у численних галузях політики, таких як загальний економічний розвиток, поглинання імміграції та оборона, в останні роки уряд намагався реалізувати довгострокові ініціативи, включаючи контроль за бідністю та нерівністю серед різних етнічних груп. Незважаючи на те, що ініціативи довгострокового планування були успішно розроблені, міністерства боролися за їх реалізацію. Деякі дослідники пов'язують це з бюрократичною неефективністю та нестабільністю уряду (за останні 22 роки було одинадцять урядів).

У третьому розділі «Проблеми та шляхи модернізації публічного управління в Ізраїлі та Україні» розповідається про головні проблеми, які гальмують розвиток ПУ та місцевого врядування в обох країнах.

У підрозділі 3.1. «Основні проблеми у функціонуванні державного управління та місцевого самоврядування» сформульовано основоположні проблеми, які необхідно вирішити. До цих проблем відноситься:

- 1) відсутність вдосконалення інноваційно-технічного потенціалу ізраїльської та української економіки;
- 2) низька якість прийняття громадських рішень;
- 3) відсутність ефективної політики з урахуванням пропорційних інтересів як державних, так і приватних організацій;
- 4) недостатня кількість конкурентоспроможних підприємств у сфері інновацій;
- 5) погана підготовка кадрів державних менеджерів;
- 6) відсутність сучасного механізму координації в управлінні майном.

У підрозділі 3.2. «Напрямки вдосконалення механізмів публічного управління» розроблено шляхи подолання корупції, неефективності та закритості ПУ в Україні та Ізраїлі. Автор наголошує на тому, що урядам обох країн необхідно проводити реформи і їхнім результатом має бути така система ПУ, яка гарантує належне впровадження політичних рішень та правових норм, є прозорою, передбачуваною та клієнтоорієнтованою, спрямована на сталі економічне зростання і сприяє розвитку підприємництва та інвестицій. Окрім того, ознаками ефективності публічного управління має бути раціональне використання фінансових та людських ресурсів, створення умов для самореалізації громадян і перетворення держави на привабливого та ефективного роботодавця.

ВИСНОВКИ

Опрацювавши наявну джерельно-літературну базу та застосувавши відповідний набір методів дослідження, автор прийшов до ряду висновків.

По-перше, було **досліджено** стан наукової розробки проблеми та її джерельну базу. Автор дійшов висновку, що досліджуване питання є маловивченим ізраїльськими дослідниками. Більшу увагу питанню розвитку публічного управління в Україні та Ізраїлі приділяють українські та іноземні дослідники. Тим не менш, виявлені прогалини в ізраїльських та іноземних дослідженнях щодо місця, статусу та розвитку «публічного управління», робить дане дослідження актуальним та необхідним.

По-друге, було **проаналізовано**, що джерельна база дослідження охоплює коло джерел, частина яких вводиться до наукового обігу вперше. Матеріали, використані при написанні роботи, умовно можуть бути поділені на кілька груп:

- офіційні документи та резолюції;
- офіційний сайт МЗС України та Ізраїлю;
- статистичні довідники;
- електроні енциклопедії.

Незважаючи на те, що не всі документи є рівнозначними за змістом, їх сукупності, інформативності та насиченості виявилось достатньо для розкриття теми та досягнення зазначеної перед автором мети.

Автор **проаналізував** принципи та підходи у дослідженні публічного управління в Ізраїлі та Україні. Задля дослідження публічного управління в Ерец-Ізраель та Україні, автор використав як загальні, так і конкретно наукові принципи та підходи. Дана робота виконана на основі інформаційного, хронологічного, компаративного, інституційного та системного підходу з використанням принципів об'єктивності, історизму, термінологічного, системного принципу та принципу сходження від абстрактного до конкретного.

Було **узагальнено** методи дослідження ПУ в Україні та Ізраїлі. Методологічну основу магістерської роботи складає сукупність філософських та наукових підходів до розуміння публічного управління. Для дослідження ПУ в міждержавних відносинах було використано як загальнонаукові, так і конкретно-наукові методи дослідження обраної теми. Зокрема автор звернувся до методів аналізу і синтезу, індукції та дедукції, узагальнення, групування, історичного методу, тощо. Автор дійшов висновку, що аналіз існуючих принципів та підходів пізнання, наукових методів та інформаційних джерел дозволяє визначити методологію дослідження публічного управління в Ізраїлі та Україні.

З'ясовано, що публічне управління – це сфера державної служби, яка підтримує громадянське суспільство та забезпечує потреби громадськості. Державні працівники виконують широкий спектр функцій, включаючи управління міськими бюджетами, розробку політики та законодавства, впровадження політики та аналіз даних для визначення суспільних потреб. Ці функції забезпечують добробут громадян. Згідно з цим, публічне управління – це відповідальність державних органів перед суспільством. Важливим аспектом державного управління будь-якої сучасної держави є те, що воно не належним чином та не ефективно може керуватись. Величезна кількість грошей витрачається на управління державною адміністрацією, але кінцевий результат не задовольняє запитів людей або взагалі не є економічно ефективним. На жаль, Україна та Ізраїль у цьому контексті є не виключенням.

Аналізуючи стан публічного управління в Україні, автор встановив, що протягом двадцяти чотирьох років (з 1991 — 2015 рр.) незалежності нашої країни дана сфера проявила себе, як неефективна система державного управління. До основних проблем ПУ в Україні можна віднести:

- Надмірна концентрація повноважень в центральних органах влади (саме в Уряді);
- Політизація органів виконавчої влади на місцевому рівні;
- Відсутність належної нормативно-правової бази з регулювання діяльності органів виконавчої влади;
- Незавершеність трансформації в КМУ;
- Неефективна взаємодія органів виконавчої влади на всіх рівнях;
- Недосконала система державної та муніципальної служби;
- Недостатнє в діяльності ПУ відкритість та прозорість державних службовців;
- Великий відсоток корупції в органах державної влади.

Проте, як ми знаємо, без ефективною держави не можна ні перемогти у війні, ні подолати корупцію, ні залучити інвестиції, ні зробити економіку конкурентоспроможною на світовому ринку. Саме тому, починаючи з 2016 року Уряд розробив та затвердив Стратегію реформування державного управління до 2020 року, що відповідає європейським стандартам належного урядування. Основна мета реформи – формування ефективною системи державного управління, що здатна виробляти і реалізовувати цілісну державну політику, спрямовану на суспільний сталий розвиток та адекватне реагування на внутрішні й зовнішні виклики.

У проведенні цієї реформи Україна має потужну підтримку ЄС. Так, у грудні 2016 року було підписано фінансову угоду між Урядом України та Європейською Комісією, що передбачає підтримку України в реалізації Стратегії реформування державного управління на 2016–2020 роки в межах програми ЄС «Підтримка комплексної реформи державного управління в Україні».

Але, як ми розуміємо, що запровадження реформ в нашій країні, то ще не реалізація їх. Ознайомившись з матеріалом реформ ПУ в Україні, автор прийшов до остаточного висновку, що ми маємо певні проблеми і в процесі реформування публічного управління, а саме:

Політичне керівництво міністерств не розуміє поняття та сфери розробки публічної політики, яка їм доручена.

Міністерства намагаються надмірно розділити сфери публічної політики, за які їм доручено — і, роблячи це, створити велику кількість дирекцій шляхом перейменування старих структурних підрозділів на дирекції та ледь не змінюючи їх цілі та функції.

Роль державного секретаря зводиться до мінімуму у багатьох міністерствах.

Недостатньо адекватне керівництво реформами Прем'єр-міністром також є однією з причин невиконання, затримок у впровадженні або часткового виконання ряду цілей Стратегії. Повноваження з цього приводу делеговано Міністру Кабінету Міністрів України. Однак його рід і вплив є недостатніми для досягнення радикальних змін, враховуючи, що багато міністрів мають суб'єктивну думку щодо реформи і вважають її непотрібною. Активізація може бути посилена шляхом посилення впливу прем'єр-міністра на відповідних міністрів у цьому плані. Це допоможе знищити глибоко вкорінені стереотипи серед політиків та чиновників про те, що традиційні пострадянські методи роботи міністерств повинні зберігатися.

Не зволікаючи на всі ці наведені проблеми, у середині 2019 року, до влади в Україні прийшли нові сили на чолі з новим Президентом України — Володимиром Зеленським. Нова команда має на меті до-реформувати розпочаті зміни в державному апараті та створити такі умови реалізації державної політики, які б насправді були прозорими, демократичними, справедливими (для народу) та європейськими за своїм змістом.

Щодо проблем ПУ в Ізраїлі, то автор встановив, що в Ерец-Ізраель ситуація дещо краща ніж в Україні (не такі масштаби кризи), але там також є над чим попрацювати. Реформа державної служби є одним з найважливіших викликів для ізраїльського уряду, оскільки це єдина галузь, яка має такі проблеми. Протягом останнього десятиріччя були спроби вирішити це питання, але в багатьох випадках «зміни» значною мірою зазнала невдачі (протягом 2010-2015 рр.). До основних проблем можна віднести:

- Надмірну централізацію державної влади;
 - Розвинуту бюрократичну машину;
 - Неадаптовану адміністративну структуру до сучасних демократичних принципів;
- Застій державної влади.

Розуміючи всю серйозність проблем, які постали у публічному управлінні, уряд Б. Нетаньяху зобов'язався взяти під свій особистий контроль дане питання і провести ряд відповідальних реформ у сфері ПУ.

На сьогоднішній день (станом на 2020 рік) в Ізраїлі вже реалізовано і надано певний ступінь автономії місцевим органам влади у сферах їх діяльності, запроваджено більш

прозорі законодавчі акти, щодо діяльності публічного управління в Ізраїлі, створено державну модель, яка здійснює новий розподіл праці між державним та приватним сектором, а також між всіма елементами в державному секторі.

На мою особисту думку, аналізуючи стан та розвитку ПУ в Україні та Ізраїлі, я дійшов до висновку, що дана тематика є маловивченою з боку ізраїльських та іноземних науковців, чого не скажеш про українських. Сподіваємося що в майбутньому вчені будуть займатися цією темою більш об'єктивно, без упередженості, ідеологічного забарвлення, шляхом занурення в історію.

Досягнення держави Ізраїль та України набагато перевершують їхні недоліки. Не буває діяльності без недоліків. Вони і виявляються в процесі розвитку. І в цьому ж процесі повинні долатися.

АНОТАЦІЯ

Падалка А.В. Публічне управління в Ізраїлі та Україні: компаративний аналіз – На правах рукопису.

Магістерська робота на здобуття освітнього ступеню «магістр». Чорноморський національний університет імені Петра Могили. – Миколаїв, 2020.

Магістерську роботу присвячено дослідженню публічного управління в Ізраїлі та Україні та проведення компаративного аналізу. У вступі обґрунтовано актуальність та ступень розробки теми; окреслено мету та основні завдання, об'єкт, предмет та методи дослідження; описано наукову новизну; встановлено практичне значення отриманих результатів магістерської роботи; зазначено структуру та обсяг роботи. На початку роботи окреслено загальні аспекти дослідження публічного управління в Ізраїлі та Україні. Безпосередньо визначено сутність і ознаки публічного управління, а також місцевого самоврядування в Україні та Ерец-Ізраїль, узагальнено засади їх формування. Основна частина дослідження присвячена аналізу формування публічного (державного) управління та його впливу на розвиток відносин у рамках держава-громадянин. Охарактеризовано основні проблемні аспекти публічного управління, які притаманні на сьогоднішній день в Україні та Ізраїлі. Описано взаємозв'язок між державними представниками влади та суспільством. Наприкінці роботи запропоновано напрями покращення й реформування публічного управління в Ізраїлі та Україні. Зроблено висновок, що публічне управління в Ізраїлі та Україні пройшло довгий шлях становлення та розвитку. Починаючи з 2015 року в обох країнах розпочався новий етап реформування даної галузі, що має на меті покращити розвиток відносин між населенням та представниками влади.

Ключеві слова: публічне управління; публічні службовці; держава; населення; місцеве самоврядування; реформування; компаративний аналіз.

SUMMARY

Padalka A.V. Public administration in Israel and Ukraine: comparative analysis – Manuscript.

Graduate work for obtaining an educational degree «Master». Petro Mohyla Black Sea National University. – Mykolaiv, 2020.

The master's thesis is devoted to the development public administration in Israel and Ukraine. Public administration is the backbone of modern statehood. No public policy can conceivably be implemented without it. The nature and the performance of public administration are thus key to both the understanding and the improvement of any government activity. The present course introduces to the basic properties and roles of public administration. Reliability, efficiency, professionalism or law-based routines can only flourish in a corruption-free and non-arbitrary political environment, let alone impartiality, responsiveness, responsibility, neutral auditing and independent court control. Both those normative standards and how to manage administrative bodies in an imperfect environment are topics to be addressed. Subjects include public administration as a tool of government and a political integrator, autonomy and responsiveness, accountability and responsibility, public ethics, public administration as an arena and as organized anarchy or as a learning and unlearning organization, variants of external and internal politicization as well as types of bureaucrats and bureaucratization and the problem of organizational complexity.

Keywords: public administration, public ethics, reform, government, comparative analysis.